

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

‘Ο Ούτρινλλό τρελλός!... ‘Από φρενοκομεία σε φρενοκομεία. ‘Ενας πενόφυχος ξενεδόχος. ‘Η δανεικός άρβύλες. ‘Ο Ούτρινλλό... σιδηρόδρομος!... Παρεκρούσις άλλεελικίδ. Πεταγμένες σιεύς δρέμενς. Τό άγαλματάκι τής ‘Ιωάννας ντ’ ‘Αρκ. ‘Ο Ούτρινλλό ένδεξος. Τιμές και πλούτη κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ την εξιστόρηση τής θλιβερός ζωής του μεγάλου συγχρόνου ζωγράφου Μωρίς Ούτρινλλό.

‘Η άτακτη και παραλυμένη ζωή του, τής οποίας τά κυριότερα σημεία σάς έκθασμα στο προηγούμενο φύλλο, βάσταξε είκοσι δλοκλήρα χρόνια. Κατά τό μακρό αυτό χρονικό διάστημα, ο Μωρίς Ούτρινλλό—αρχώς, πεινασμένος, κατατρεγμένος, μισοτρελλός—άδειασε ως τόν πάτο τό μικρό ποτήρι του πόνου και του έξευτελισμού. ‘Η άπερβολική οινοποσία είχε βλάψει τόν εγκέφαλό του. ‘Οπτασιές και όράματα τών έφρασίανζαν διαρκώς... ‘Από τό 1908 μέχρι τό 1921 τόν έκλεισαν ένένα φορές σέ άσπια, και μία φορά σ’ ένα φρενοκομείο, διά τής βίας. ‘Όταν τόν άφηγαν έλεύθερο, ή πρώτη του δουλειά ήτανε να τρέξει σούς δρόμους μισόγυμνος, να τσανοθή με κανένα διαβάτη... και να τόν πιάσουν γιά να τόν πάνε στο τμήμα!... Μόλις τόν έκλειαν στή φυλακή, ο Ούτρινλλό ξεμεθοούσε, τόν κατελάμβανε άπεριόρατη ντροπή γιά τήν κατάσταση του και όλη τήν άπελπισία τής ψυχής του, τήν μετέφερε σ’ διάφορους πίνακας, τούς όποιους σχεδιάζε μες στο κελλάι, πάνω σέ κομμώτια γραζιόνι, και τούς όποιους έχάρριζε κατόπιν σούς δεμοσφύλακας.!

— Να ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο που δείχνει τή διανοητική κατάσταση του έξόχου αυτού ζωγράφου :

Μιά νύχτα—κατά τό διάστημα του ποτέμου—ο Ούτρινλλό, ο όποιος δεν είχε ποτέ του μόνιμη κατοικία, μπήκε σ’ ένα λαϊκό ξενοδοχείο τής Μονμάρτρες και ζήτησε ένα δωμάτιο. Κρατούσε κάτω άπό τήν μισγάλη του τρεις πίνακας, τούς όποιους έσκόπευε, καθώς έξήγγισε στόν ξενοδόχο, να πουλήσει τήν άλλη μέρα. Μά τήν άλλη μέρα τό πρωί, τή στιγμή που κατέβαινε τις σκάλες, ο ξενοδόχος του έκανε τήν παρατήρηση ότι, άν τόν έβλεπαν με τέτοια έλλεινά παπούτσια, ήθ θα τόν ελάμβαναν ύπό σοβαρόν έποψη και δεν θα άγόραζαν τά έργα του π’ καλή τιμή. Προάματι, τά παπούτσια του Ούτρινλλό κόθτε άλλο ήτανε παρά παπούτσια!... Και ο καλός ο ξενοδόχος προθυμοποιήθηκε να βοηθήση τό ζωρόφο, τόν όποιο ήξερε άπό καιρό, στή δύσκολη αυτή περίσταση.

— Να σού πώ τι σκέφτηκα, ειπε στόν Ούτρινλλό. ‘Εχω εδδ τό γυλό μου. ‘Ηρθε με άδεια άπό τό μέταπο. Θά ξεπνήση στή κατά τό μεσημέρι. Μπορώ με σού δανείσω τις καινούργιες άρβύλες του, να πιάς τά πουλήσεις τις εύκονες σου, και ύστερα άγοράσεις με τά λεπτά του τά πόσης ένα ζευγάρι καινούργια παπούτσια και μου φέρνεις τις άρβύλες... Κόττα όμως μήν άργήσης!

-- ‘Αστειεύσαι τώρα! του άποκρίθηκε καθησυχαστικά ο ζωγράφος.

Φόρεσε λοιπόν τις άρβύλες και πήγε άμέσως και πούλησε τούς πίνακάς του. Μόλις όμως έπιασε λεπτά τά χέρια του, λησμόνησε τήν υπόσχεση που είχε δώσει στόν αγαθό ξενοδόχο και τράβηξε γραμμή γιά μία ταβέρνα!...

Τι συνέβη εκεί; Ποιά σιδηροδρομικό άτύχημα του είχαν διηγηθεί και του είχε κάνει τρομακτική έντύπωση; ‘Αγνοστον! Τό γεγονός εινε ότι ο Ούτρινλλό, άφορ έβνιπε, όπως ήταν έπόμενον, γύφα στο μεθύσι, βγήκε από τήν ταβέρνα σάν τρελλός και όλη τή μέρα γυροφόρος από καπελεύο σέ καπελεύο, τριζόντια τά δόντια του, σέρνοντας τά πόδια του και κάνοντας : ‘Πρού! πρού!... σάν άμμομηχανή!...

‘Όσοι τόν έβλεπαν τό δρόμο, παραμέριζαν τρομαγμένοι κι έκαναν κατάληκτοι τό σταυρό τους. ‘Ο Ούτρινλλό όμως τούς έξηγούσε άμέσως με λαχανιασμένη φωνή ότι είχε συμβει κάποιο τρομερό σιδηροδρομικό άτύχημα, ότι ή μηχανή...πήδηξε πάνω άπό τή γέφυρα, να έτσι διά! (και σήκωνε ψηλά τά χέρια του), ότι τά βαγόνια σκορπίστηγαν δεξιά κι άριστερά κι έπεσαν μες στο ποτάμι (άκλωνε τά χέρια του εδδ κι έκει, γιά να δείξει στούς συνομιλητάς του πώς έγινε αυτό), ότι τέλος όλοι οι ταξειδιώται είχαν πεθάνει και έσπλονώσαντε φαρδύς-πλατύς μες στή μέση του δρόμου, κάνοντας τόν πεθαμένο!

Καταλαβαίνετε τι είχε συμβει.

Τό παραγμένο ήδη μυαλό του ζωγράφου κλονίστηκε τόσο πολύ με τό άκουσμα του σιδηροδρομικού άτυχημάτος, ώστε ο Ούτρινλλό φαντάστηκε πώς ήταν ο ίδιος ή άμοσσοτοχία που έκτροχιάστηκε! Και γυροφόσε όλη τή μέρα στούς δρόμους τής Μονμάρτρες κάνοντας τό σιδηρόδρομο—πρού! πρού!...—σάν τά μικρά παιδάκια!... Τέλος γύρισε τό βράδυ στο ξενοδοχείο, ψέφιος άπ’ τήν κούραση, και με χαλασμένες τις άρβύλες που τού είχαν δώσει τό πρωί!... Και όταν ο ξενοδόχος πήγε να τού παραπονεθή γιά τήν άγαρρακτριστο διαγωγή του, ο Ούτρινλλό τό έβαλε στα πόδια όπως ήταν με τις κάλτσες, οφελίζοντας άγρια κι άπελπισισμένα... ***

‘Όσοι έβλεπαν τόν Ούτρινλλό γιά πρώτη φορά, άνατοίχιζαν όταν αντίκριζαν τή γλωμή και άδύνατη μορφή του, τά κουρασμένα χαρακτηριστικά του, τήν άγρια λήμψη τών ματιών του,—τήν άκαθαρία τής περιβολής του. Γνωρίζοσε πάντα ξενοκόφωτος, χωρίς κολάρο με παλάι μπλοκωμένα ροχιά, με τρέπια παπούτσια!

Οι τοβερνιάρδες, που τόν ήξεραν πολύ καλά, μόλις τόν έβλεπαν να δείχνει άνησυχαστικά σημεια, μελις τόν κατωλόβριαν έτοιμο ν’ άρχιση να τά σπάζι έλα, τού έλεγαν πώς ήταν ώρα να τούς άδειάση τή γιοιά. Κι άν έκείνος δεν έδειχνε καμμία διάθεση να φύγη, τόν άρπάζαν άπό τό γαϊκά και τόν πετούσαν έξω άπό τή πόρτα.

Τότε ο ζωγράφος καθότανε φιλοσοφικώτατα στήν άκρη του πεζοδρομίου—κι άν άκόμα έβρεχε, κι άν άκόμα χιονίζε—και περιμένε να μευτεύση κανέναν πελάτη τής ταβέρνας ύπερ αυτού, γιά να τόν εναγοράσουν μέσα. Και πολλές φορές, ή ατύχη τόν εδούρισε καθισμένο σέ κείνη τή θέση... Τουρούριζε άπό τό κρύο, έκλεισε πικά γιά τήν κατάσταση του και ψιφούριζε άκατάληπτα λόγια!...

‘Ο άνθρωπος αυτός που πέρασε σαράντα δλοκλήρα χρόνια μες στήν έξαχεισωση και τή διαφθορά, γυρνώντας άπό τή μία ταβέρνα στήν άλλη, παρά με λοποδύτες και κωνές γυναικες, ο άνθρωπος αυτός που κάθε λόγος του ήτανε και μία κωνική βλαστήμα, μία βροσία έναντιον τής κοινωνίας, ο άνθρωπος αυτός είχε κατά βάθος λεπτή και τρυφερή ψυχή παιδιού. Μά αυτή άκριβώς ή βροσία τής ψυχής του, τού έδινε δύναμη γιά να δημιουργή, μες στα τάρταρα τής έξαχεισώσεως του, τούς θαυμασίους αυτούς πίνακας, τούς όποιους θαυμάει σήμερα όλος ο κόσμος. ‘Ο Μωρίς Ούτρινλλό περιμένε πάντα ένα άθώο και πονεμένο παιδί. Τι σημασία είχε άν μεθοούσε κάθε βράδυ, άν μερα παρά μερα μοτόναε στο τμήμα, άν τόν γιουγάτιαν και τόν έδερναν μες στή μέση του δρόμου;... ‘Εκείνος είχε διαρκώς γυρισμένα τά μάτια του προς κάποιο μακρινό όραμα, που τού έδινε θόρρος και δύναμη να υποφέρη με χριστιανική υπομονή τή κόλαση τής ζωής του.

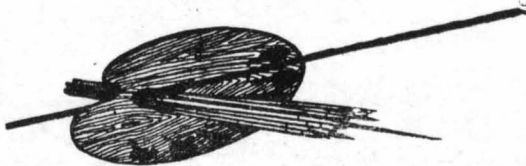
Οι περισσότεροι άπό τούς πίνακας του παριστάνουν έκκλησεις—όλες τις συνωκιακίες έκκλησεις τών Παρισίων. ‘Ο Μωρίς Ούτρινλλό ήταν έξαιρετικά θεροσκόλητος, άδιάρροσ άν δεν πείσσει ποτέ τό πόδι του σέ έκκλησια. Μία μέρα, άγρόσος άπό μία λαϊκή άγορά ένα μικρό άγαλματάκι τής ‘Ιωάννας ντ’ ‘Αρκ, τής έθνικης ήρωίδος τών Γάλλων, και τό φράγαε προσεχτικά, σάν θησαυρό, μη επιτρέποντας σέ κανένα να ερωπευθή τό έδαλο τής λατρείας του. Σάν τά μικρά παιδάκια που έχουν μία αγαπημένη εικόνα ή μία κοιλία, ή ένα κοραγικόηθ, και πάνε και τούς λένε τόν πόνο τής μικρής καρδούλας των, όταν τά δερνήν ή μητέρα τους, έτσι και ο Μωρίς Ούτρινλλό, ο δαιμονισμένος αυτός καλλιτέχνης είχε διαρκώς σέ μία τόση του παληού σακκασιού του τό άγαλματάκι τής ‘Ιωάννας ντ’ ‘Αρκ. Πολλές φορές τόν έβλεπαν, σέ καμμία ταβέρνα ή έσπλωμένο σέ κανένα πεζοδρόμο— μεθυμένον φυσικά— να κρατάει στα χέρια του τό θησαυρό του και να κουβεντιάζη μαζί του, όρες δλοκλήρες.

Και κάθε φορά που συνέβριαν ν’ κομηθή τή νύχτα σέ κορββάτι, έφραζε άντικρυ του τό άγαλματάκι του, γιά να βρη ύπνο γλυκό, ύπνο άνενόχλητο, με άθωα όνειρα... ***

‘Από τό 1924, άρχισε να δημιουργείται μεγάλος θόρυβος, γύρω άπό τό όνομά του, χάρις στις έ-

‘Οπτασιές και όράματα τών έφρασίανζαν διαρκώς...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ Ο ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΝ ΠΕΙΝΟΥΣΕ...

‘Η φτώχειες τών συγγραφέων.’ Ξίταν ή κοιλιά διομαρτίρεται. Τά γράβα χρένια ής ζωής τεύ Μάρκ Τουαίν. Τοπογράφος, πιλότες, όπάλληλες, δεμειρείες. Τέ όβρατε κληνεϊκό σκυλί. Τί δέν σεφίρεται κλαεις ήταν πεινά. Καί έντιμος και χροταρμένος !... ‘Ένα όβρατε άνέκδοτο του ‘Αμερικανού χιουμοριστα.

ΦΤΩΧΕΙΑ εστάθηκε ό άχώριστος σύντροφος πολλών άνθρώπων τών γορημάτων και τών τεχνών, και ίσως τών καλύτερων. Εύτυχώς όμως δι ή άναπαράδιά σιούς διασημούς αυτούς άνθρώπους δέν έπαρνε τραγικό χαρακτήρα και δέν έσοκώανε ποτέ τή διάθεσή τους, ούτε τή δημοφιλικότητα τους ούτε και τήν έτοιμότητα του πνεύματός των. Μπορούσαν να έξοικονομούνται πάντοτε, και μάλιστα με έναν έξαιρετικά λεπτό και όφραίο τρόπο.

‘Αριστοτέχνης στο είδος αυτό ήταν ό γνωστότατος ‘Αμερικανός εθνομορφός Μάρκ Τουαίν. ‘Ο συγγραφέας αυτός ποτέ στή νύκτα του δέν έξοικονομεί τήν κολο-

πέραση. Μέχρις ότου τα άριστομηματικά του έργα τόν έπιβόλουν στή συνείδηση του άναγνωστικού κοινού και να του έξασφαλίσουν μιά καλή ζωή, έπέρσασε από τίς μεγαλείτερες περιπέτειες και άλλλαξε τά πό διαφαιρετικά επαγγέλματα : έγινε με τή σειρά τυπογράφος, πιλότος στα καράβια, έμπορικός εθόλληλος, δημοσιογράφος κ.λ.π. Πολλές φορές βρέθηκε χωρίς λεπτά στήν τσάντ ή ! Πάντοτε όμως κατώφθωνε να βροϊκή τα χρώματα που του χρειαζόντουσαν, χωρίς ποτέ να χάση τήν ψυχραιμία του και τό ήθικτό του.

Μιά μέρα ό Μάρκ Τουαίν βρισκότανε στο Ξικαγό και έγύριζε άσκατα στους δρόμους, ένδ ή κοιλία του είχε άδειση κιόλας να τόν ειδοποιή πως έπρεπε να φροντίση γ’ αυτήν. ‘Αλλ’ ούτε μιά πενταρα δέν είχε επάνω του. Τι να κάμη λοιπόν ; ‘Έπηρε τότε μιά κεντρική λεωφόρο και άρχισε να κυτάζει γύρω του με προσοχή, προσπαθώντας να σερπισθή κάτι για να έξοικονομηση μερικά χρήματα.

‘Ξαφνα, στήν πόρτα ενός ξενοδοχείου είδε ένα ύπεροχο κυνηγετικό σκυλί. Τό έπλησίασε, χωρίς να έχη τότε άκόμα τίποτε στο νού του και του έσαφίριξε φιλικά. Τό σκυλί άρχισε να κουνάη τήν ουρά του. Φαίνεται πως ό συγγραφέας μας είχε κατορθώσει να του άμνησθή έμπιστοσύνη. ‘Ο Μάρκ Τουαίν εκύτταξε γύρω - τριγύρω με προσοχή, αλλά πούθενά δέν είδε κανέναν που να φαινότανε πως ένδιαφέρεται για τό σκυλί αυτό. Σίγουρα ό κύριός του θά ήτανε μέσα στο ξενοδοχείο. ‘Αρχισε τότε να φέρνεται φιλικώτατα προς τό όφραίο αυτό ζώο και σε λίγο κατάφερε να τό κάμη να τόν άκολουθήσει. ‘Ικανοποιημένος τότε έγύρισε τή γωνία άκολουθούμενος πάντοτε από τό εύρημά του.

Δέν έπροχώρησε όμως πολύ, όταν ένας άξιωματικός που έρχότανε από τήν άλλη μεριά του δρόμου έστοματίσθη και εκύτταξε με θαυμασμό τό σκυλί.

- ‘Όφραίο σκυλί... έψιθύρισε με χαμόγελο.
- Ναι, άποκριθήσε με χαμόγελο επίσης και ό Μάρκ Τουαίν. Καί κληγῶ θαμιάσια.
- Μήπως θά θέλατε νά τό πουλήσετε ; έρώτησε ό άξιωματικός.

νέργειες πολλών φίλων του. Τό μια μέρα, ή δόξα ήρθς να στεφανώση τό μέτωπο του δυστυχημένου ούτου άνθρώπου που έφταγχε τους πινάκας του όχι παιά με χρώματα, άλλα με τό αίμα τής καρδιάς του...

Σήμερα ό Μωρίς Ουτίρλόδ έννε δοξασιμένος και άμπλουτος. Τελευταίως άγόρασε έναν κληλό πηρο στόν οποιο περιείχε τό κολοκαίρι. Τό χερμάωα μένει σ’ ένα μέγαρο που έκτισε στήν καρδιά τής Μονιάρτης—τής άγαπημένης του Μονιάρτης, που τόν είδε άλλοτε φτωχό, πενασιμένο, μεθυσμένο, έξευτελισμένο.

Ζη μαζί με τήν άγαπημένη μητέρα του, τή Σουζάνα Βελοντόν, τήν άγία αυτή γυναίκα, ή όποια, άφορμό επί σαράνια δόκλιχρα χρονια έβλεπε τό μοναχογιού της μούστρελλο άλήτη, σήμερα τόν χαιρέται ως διάσημο άνθρώπο...

Καί όταν ό Μωρίς Ουτίρλόδ θυμάται τήν παλιά ζωή του, όσο συλλογίζεται πόσα κουραστικά ακολοπάτια άναγκάστηκε ν’ άνέβη για να φτάση στο δέος που στέκεται τώρα, μετανοεί για τά παλιά του άμαρτήματα —Έχει σχεδόν θεραπευθή τώρα από τό τρομερό πάθος του κρασιού—μá δέν παρασπνεται για τήν κακή του τύχη.

Σάν μεγάλος καλλιτέχνης που έννε, έφερε πολύ καλά ότι μονάχα με μεγάλες θυσίες και με μεγάλο πόνο γίνονται τά έργα που έννε προωρισμένα να ζήσουνε.

‘Ο συγγραφέας εστάθηκε για μιá στιγμή διατακτικός.

— Ξέρετε, είπε έπειτα, τό άγαπώ πολύ αυτό τό σκυλί. Βλέπω έμως πως δέν θά έπήγαινε σε άσχημα χέρια άν σας τό έδωα. Σας τό δίνα για τρία δολάρια.

— Να σας τά δώσω όμέσως, είπε ό άξιωματικός. Δέν μου ζητάτε και πολλά... Τό σκυλί έννε ύπεροχο !

‘Έβγαλε από τήν τσάντ του τρία δολάρια και του τά έδωσε. ‘Έπειτα έπήρε στο χέρι τήν άλυσοίδα που ήταν δεμένη στο λαιμό του σκυλιού και έτραβήσε σε μιá κοντινή δειδροστοιχία, όπου θά έκαμνε τόν περιπάτο του.

‘Ο Μάρκ Τουαίν έξακολούθησε τό δρόμο του και έτοιμαζότανε να μη σ’ ένα έστιατόριο για να γεμίση τήν παραδραμένη του, όταν ένας κύριος, που έρχότανε από τήν άλλη μεριά του δρόμου, τόν έπλησίασε και τόν ρώτησε :

— Σας παρασάλλω πολύ, μήπως τυχόν είδατε ένα χονδρό άσπρο κυνηγετικό σκυλί ; Μου έταξε πριν από λίγα λεπτά τής ώρας και δέν ξέρω τι άπέγνω...

‘Ο κύριος έφαινότανε άνησυχος και ό Μάρκ Τουαίν κατάλαβε πως ήταν ό ιδιαιτήτης του σκυλιού που πριν από μιá στιγμή είχε πουλήσει στόν άξιωματικό. ‘Εσκέψθη για μιá στιγμή και στο τέλος κατέληξε σε μιá σπουδαία άπόφαση :

— Μά, θαρρώ πως είδα ένα τέτοιο σκυλί έδώ κάπου... είπε.

Μπορώ να σας βοηθήσω, άν θέλατε, να τό ξαναβρήτε...

— Θά σας εθνωμονώ, κύριε ! έφώναξε με χαρά ό άνθρωπος. Πράγματι, άγαπώ έξαιρετικά αυτό τό σκυλί... ‘Έχει μεγάλα προτερήματα, ξέρετε... Καί έκτός αυτού, μου τό έχουν άσχημα...

‘Αλλ’ ό συγγραφέας είχε κιόλας καταρτίση τό σκεδίο του. Θά έξοικονομούσε έτσι δυα λεπτά του χρειαζόντουσαν και συγχρόνως θά συμπεριφερότανε σάν έντιμος άνθρώπος.

— Μη σας κατοφανή άν σας πω πως μου χρειαζονται μερικά λεπτά, είπε έξαρνικά στόν κύριο του σκυλιού.

— Ούτε λόγος, ούτε λόγος, κύριέ μου... έσπευσε να άπαντήση έκείνος. Σας καταλαβαίνω πολύ καλά. Έινε δικαίωμά σας. Πόσα θέλετε για τόν κόπο σας ;

‘Ο ! Ένα πολύ μικρό ποσό, άποκριθήσε, έβλεπα πάντοτε ό Μάρκ Τουαίν. ‘Έξη δολάρια, κύριε !

‘Ο άνθρωπος έφερε άμέσως τό χέρι στήν τσάντ του. ‘Αβήλα έξη δολάρια και του τά έδωσε.

— Περιμένετε με μιá στιγμή, είπε τότε ό περιφημος χιουμοριστής. Σε πέντε λεπτά τό σκυλί σας θε έννε έδώ !...

‘Εστέπωσε τά έξη δολάρια και έτρεξε προς τή δειδροστοιχία. ‘Εκει, στο βάθος, δέκνουνε άξιωματικό να ποιήη χαρούμενος με τό σκυλί. Τόν έπλησίασε και τόν έχαίρησε ευγενισια.

— Αυτοψομαι πολύ, κύριε, τού είπε. ‘Ένανα κάτι για τό όποιο τώρα μετανώ. Κατάλαβε δηλαδή ότι μου έννε άδύνατο να άποχωρισθώ από τό σκυλί μου... Θά έχετε τήν καλωσύνη να μου τό άποδώσετε ; ‘Ορίστε τά τρία σας δολάρια !

‘Ο άξιωματικός ήταν από τούς άνθρώπους που καταλαβαίνουν πόσο στοιχίζει σε μαρκούς να χάσουν ένα σκυλί που άγαπούν. Καί ό ίδιος ήτανε μανιώδης κληνος.

— Έινε λυπηρό για μένα, κύριε, είπε. Τό σκυλί σας μου είχε άρθεσει ύπερβολικά. ‘Αλλά σας καταλαβαίνω πολύ καλά...

‘Έπήρε τά τρία δολάρια που του έδωσε ό Μάρκ Τουαίν και έξηκολούθησε τόν περιπάτο του στή δειδροστοιχία.

‘Ο συγγραφέας έπήρε τότε τό σκυλί και έτραξε θριαμβευτικά στο μέρος όπου είχε αφήση τόν κύριο.

— Τό βρήκατε !... έφώναξε έκείνος γεμάτος χαρά, μόλις τόν είδε από μακριά.

— Ναι, άπάντησε ό Μάρκ Τουαίν. ‘Ηταν έκεί, στο βάθος τής δειδροστοιχίας. ‘Εκόντεια όμως να βρω τό μελελό μου. Κάποιος που δέν είχε πλειαστώ, ήθελε σώσει και καλά να με πείση πως τό σκυλί ήτανε δικό του. ‘Εννοείτε πως δέν τό έχανα και να που τώρα σας τό φέρνω, τό άγαπημένο σκυλί σας.

— Σας εθνωριστώ, ι άς εθνωριστώ πολύ... είπε ό άνθρωπος.

‘Αλλ’ ό Μάρκ Τ. ναίν δέν άκνε παιά. Τόν έχοιρθέσε ευγενισιατα και έταγνε για να σταματήση στο πλησιέστερο έστιατόριο. ‘Η κοιλία του διομαρτίρετανε πολι-πολή έντονα τώ γ.κ. Κ’ έννοείται ότι έφρονινα να τήν ικανοποιήση με ένα ήγεμονικώτατο γεύμα !

‘Ο Μάρκ Τουαίν σὺν κρηββάτι του. (Έξήν γελοιογραφία)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

— Δέν έννε τό πλήθος τών φουθενέντων, άλλα ό τρομός τών έπιζοσάντων που φέρει τήν ήττα σε μιá μαχη.